

EL VAIXELL
DE VAPOR

Tots els colors del camaleó

Jordi Losantos Sistach

Il·lustracions de Cristina Losantos
Sistach

3a EDICIÓ

cruïlla

PREMI
EL VAIXELL
DE VAPOR
2011

EL VAIXELL
DE VAPOR

Tots els colors del camaleó

Jordi Losantos Sistach

Il·lustracions
de Cristina Losantos Sistach

Premi El Vaixell de Vapor 2011

Primera edició: octubre de 2011

Primera edició a El Vaixell de Vapor: juny de 2012

Tercera edició: juliol de 2015

Edició: Dolors Ortiz i Perpinyà

© 2011, Jordi Losantos Sistach, pel text

© 2011, Cristina Losantos Sistach, per les il·lustracions

© 2011, Editorial Cruïlla

Nàpols, 249 - 08013 Barcelona

editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-3942-7

DL: B-11006-2015

Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprògràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

*Als meus fills, Pau, Jan i Irene,
i a la seva ànsia per conèixer
històries noves cada dia*

● 1

LA FESTA DELS CAMALEONS

EN TAMI es desperta abans d'hora. L'emoció no el deixa tornar a dormir, tot i que amb prou feines clareja. Avui és un dia especial al poblat dels camaleons. És el dia que tots celebren que ha arribat l'estiu i s'han acabat les pluges. Ja era hora! Això vol dir que les basses s'omplen d'insectes saborosos, i que no cal estar pendent dels ruixats i les calamarsades, ni del camaleó del temps, que és un exagerat. Sempre diu que tronarà, que caurà una tempesta tropical, que si glaçarà o farà una calor que asfixiarà, i al final res. O fins i tot res de res!

Des de bon matí, tots es preparen per a la gran festa. Hi haurà jocs, fira, ball, i el més important, el concurs de caça dels joves. Cada any, els camaleons que han complert dos anys durant l'hivern han de demostrar que ja són grans. És el dia més important per a ells, ja que sortiran a caçar sols per primera vegada. A més a més, el Consell d'Ancians triarà un insecte especial, i el primer de caçar-ne un, serà el campió. L'any passat van demanar insectes bastó, i el concurs va durar fins gairebé la nit, perquè costen més de veure que una larva de mosquit, i cap concursant no en trobava.

En Tami va per tot arreu enredant. Vol ajudar a penjar banderetes i garlandes, però com que triguen a donar-les-hi, s'apunta a lligar les canyes d'una de les paradetes de la fira. Però tampoc no pot suportar estar palplantat subjectant una canya mentre els grans fan els nusos, i vigila amb un ull per veure si pot fer alguna altra cosa. Com que els camaleons

poden moure cada ull cap a on vulguin, no té cap problema per vigilar-ho tot!

Ah! Ja arriben les banderetes! En Tami surt corrent abans que estigui tot ben lligat, i deixa estar la canya que aguantava. D'una revolada, agafa una capsa amb cordill i garlandes i puja com un coet fins al capdamunt de l'arbre més alt. Mentre s'enfila, la paradeta, que encara no estava ferma, es desmunta sencera amb un gran terrabastall. Brummm!!! Quan sent el soroll, es gira i s'adona que ha caigut la parada que ell ajudava a muntar feia un moment. Òndia! Quin sidral! Deixa la capsa en una branca i baixa a tota pastilla, sense adonar-se que una de les cintes se li ha entortolligat amb la cua. El cordill s'enreda per les branques a mesura que en Tami baixa, i quan ja està a punt d'arribar a terra, s'acaba. Zzzziip!! Li tiba la cua, perd l'equilibri i cau aparatosament. Es queda penjat pels aires, fent tombs sense control.

Sembla ben bé que sigui la pinyata de la festa.

Tota la plaça esclata a riure. El poblat sencer s'atura per veure-ho. La seva mare aixeca el cap i veu el fillet fent de pèndol al mig de la plaça.

–Per totes les mosques, si és en Tami!
–crida, i se'n va corrents cap allà.

De seguida arriba també el seu pare, que agafa una escala pel camí. Tots dos s'enfilen per desenredar-lo, mentre en Tami belluga la cua per mirar de desfer el nus. De cop i volta, el cordill es trenca, i Tami, mare, pare i escala cauen rodolant per terra. El pare el renya, la mare s'hi afegeix. En Tami està atabalat i avergonyit, envoltat de rialles i cares que l'esbronquen, i fa un crit de ràbia: «Proooooouuuu!» Aleshores passa una cosa insòlita: en Tami es posa vermell, i tothom calla de cop.

Que un camaleó es posi vermell és una cosa molt seriosa! No passa gairebé mai, pe-

rò quan passa tothom s'atura. Si el veiessin els ocells, podrien descobrir el poblat. Cal anar amb molt de compte amb els ocells, i sobretot amb les àligues. Els pares d'en Tami deixen de renyar-lo i aconseguen que es calmi. A poc a poc, el camaleó recupera els colors normals. Cap ocell no l'ha vist i, el més important, tampoc no es veu cap àliga al cel.

El camaleó més vell del poblat no triga a arribar. S'obre pas a cops de bastó fins que es posa a la vora d'en Tami, i comença a examinar-lo amb aires de gran doctor.

–Com et trobes? –pregunta l'ancià.

–Bé, ja estic més tranquil –respon en Tami encara neguitós.

–Només un cop he vist un camaleó perdre el seu color. Ja fa molts anys d'això. Devia tenir la teva edat. En una discussió es va enrabiard molt, i es va tornar vermell, com tu avui. No parava de bramar, i cada cop li pujava més el color, cap a un fúcia

estrident. Un aligot el va veure i se'l va endur.

–Mossssques! De debò? –pregunta, atemorit, en Tami.

–I tant que sí. A ell no el vam veure mai més, i aquell mateix dia el Consell va decidir que ens n'aniríem a viure a un lloc segur. Va ser aleshores que vam construir aquest poblat. Has estat de sort que no t'hagi vist cap ocellot –diu l'ancià vigilant el cel.

–Com és una àliga? Jo no n'he vist mai cap.

–Ni tu ni gairebé ningú! Des d'aquell dia que no n'hem vist més, però si m'acompanyes te n'ensenyaré un dibuix que tinc.

De fet, ja gairebé cap camaleó no recorda com és una àliga. Només els més vellets van veure la que es va endur aquell menut. Però ja se sap que els vells són encara més exagerats que el camaleó del temps! Sempre expliquen històries terribles de les àligues. Alguns diuen que tenen dos caps, altres, que

en comptes de plomes, tenen unes punxes esmolades, més que les dels eriçons. Fins i tot n'hi ha algun que assegura que poden treure foc per la boca, com els dracs, i rostir un camaleó en un tres i no res, abans de menjar-se'l.

El vell s'endú en Tami al seu cau, i li ensenya el dibuix. Aquella àliga té plomes normals, i un sol cap. Això sí, fa una mica de cara de mal geni. També té unes cames gruixudes amb urpes llargues i fortes.

Quan en Tami acaba de mirar aquells dibuixos, i d'escoltar les històries que li explica l'ancià, la mare el convenç perquè vagi a ajudar-la a ella.

—Així et puc tenir controlat, que si no encara esguerrars la festa, amb tant esverament!

El petit Tami prefereix enfilar-se als arbres i fer les feines perilloses, però s'ha de conformar a pintar el cartell. Mosquits podrits, quin avorriment!

